

РЕШЕНИЕ

№ 21392

гр. София, 28.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в публично заседание на 23.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **11299** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ).

Образувано е по жалба на С. М. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез адв. Н. П. от АК – П., срещу Отказ рег. № 227000-18051/08.10.2025 г. на Началника на 03 РУ – СДВР за подновяване на разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на отказа. Твърди се, че актът е немотивиран, като липсвали фактически и правни основания за издаването му. Оспорва се компетентността на органа, издал отказа. Същият бил и в противоречие с материалния закон. Не било взето предвид подаденото възражение, като е нарушен и чл. 35 АПК. Иска се отмяна на обжалвания акт и присъждане на разносните по делото.

Ответникът – началник на 03 РУ-СДВР, чрез юрк. С. оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателят С. М. е подал заявление за подновяване на разрешително за носене, съхранение и употреба на огнестрелно оръжие – револвер ЗИГ 3.-P228 кал. 9x19 с № В191989. По повод подаденото заявление е извършена проверка, в хода на която е установено, че лицето е приложило необходимите документи – медицинско удостоверение по чл. 61, ал. 4, т. 3 ЗОБВВПИ, удостоверяващо, че не страда от психически разстройства, удостоверение за годност по чл. 87, ал.

.1, т. 2 за употреба на огнестрелно оръжие и документ по чл. 87, ал. 1, т. 3 за проведени учебни стрелби, включващи по 50 броя боеприпаси за вписаните в разрешителното оръжия по чл. 6, ал. 3, документ за платена държавна такса. Извършена е служебна проверка за обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 2 ЗОБВВПИ, от която е установено, че лицето не е осъждано, но има наложено административно наказание, няма данни за обвинения по неприключили наказателни производства. Попълнена е и декларация по чл. 98, и по чл. 87, ал. 1, т. 4 за наличие на обстоятелства по чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, в която е посочена като причина „самоотбрана“.

При извършени проверки е установено, че лицето живее на адреса, който е посочил, няма данни за наличие на психическо заболяване и няма данни за налагани мерки по ЗЗДН. Регистриран е в масивите на МВР по ЗМ № 623.2007 в РУ – П. за престъпление по чл. 129 НК. Не е получавано уведомление по чл. 182, ал. 2, т. 2 или чл. 221, ал. 6 ДОПК.

По заявлението е постановен Отказ рег. № 227000-18051/08.10.2025 г. от началника на ОЗ РУ – СДВР за подновяване на разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие, за който жалбоподателят е уведомен с писмо рег. № 227000-17193/24.09.2025 г., съобщен по телефона на 25.09.2025 г., за което е съставено писмено уведомление рег. № 227р-25366. В отказа са обсъдени подадените възражения и са приети за неоснователни. Отказът е мотивиран с обстоятелството, че не е доказана необходимост от притежание на оръжие.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата изхожда от лице с правен интерес от обжалването, подадена е в срока по чл. 149, ал. 2 АПК, поради което се явява допустима за разглеждане.

По същество е неоснователна.

Придобиването, съхранението, носенето и употребата на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях са регламентирани в Раздел III на ЗОБВВПИ. Съгласно чл. 76, ал. 1 ЗОБВВПИ за получаване на разрешение за придобиване на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях българските граждани подават писмено или по електронен път заявление по образец до директора на ГДНП на МВР, съответно до началника на РУ на МВР по постоянен адрес, съответно по адрес на съхранение.

Съгласно чл. 83, ал. 1 ЗОБВВПИ при постъпване на документите по чл. 76, ал. 3 - 7, чл. 77, 78, 79, 80, 81 и 81а ГДНП на МВР, съответно РУ на МВР, оценява пълнотата и съответствието на подадените документи с изискванията за издаване на разрешение и извършва при необходимост проверка на място на обектите за съхранение. Според ал. 5 директорът на ГДНП на МВР или оправомощено от него длъжностно лице, съответно началникът на РУ на МВР, издава писмено или по електронен път разрешение за съответната дейност или мотивирано отказва издаването му в едномесечен срок от подаване на заявлението.

Видно от цитираните норми, компетентен орган да се произнесе по подаденото от жалбоподателя заявление е началникът на РУ на МВР. В конкретния случай заявлението е адресирано до началника на ОЗ РУ-СДВР, който се явява материално и териториално компетентен орган. Следователно обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, противно на застъпеното в жалбата становище.

Не се констатира наличието на съществени нарушения в производството по издаване на процесния отказ. Административният орган е изпълнил задължението си по чл. 83, ал. 2 ЗОБВВПИ. Заявените обстоятелства са преценени от органа и е изяснил в пълнота фактическата обстановка, поради което не се констатира твърдяното нарушение на чл. 35 АПК.

Освен задължението да укаже липсата или несъответствието с изискванията на закона (чл.83,ал.2) законодателят изрично е регламентирал и кои релевантни факти органът установява сам, т.е. за кои факти той събира служебно доказателства. Съгласно чл. 83, ал. 4 ЗОБВВПИ органът служебно проверява обстоятелствата по чл. 58, ал. 1, т. 3, както и дали срещу лицето има

образувано досъдебно производство за умишлено престъпление от общ характер. С тази разпоредба законодателят ясно е разпределил задълженията по събиране на доказателствата между административния орган и заявителя. Органът е длъжен служебно да събере доказателства за посочените в чл. 83, ал. 4 ЗОБВВПИ обстоятелства, като тази разпоредба изключва приложимостта на чл. 36, ал. 1 АПК. В този смисъл е Решение № 8017 от 14.06.2018 г. по адм. д. № 7092/2017 г., VII отд. на ВАС с докл. съдията С. Я..

Горното мотивира извод, че в хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила, които да са от такова естество и с такъв интензитет, че да са довели до ограничаване процесуалните права на жалбоподателя. Действително, до жалбоподателя не е изпратено нарочно писмо съгласно чл. 26 АПК, с което да му се укаже, че е започнало производство по издаване на отказ, но в случая административното производство е инициентирано от неговото заявление, а и същият е уведомен на основание чл. 83, ал. 2 ЗОБВВПИ за непълноти, като му е предоставена възможност за допълнителна обосновка и ангажиране на други относими доказателства, от която възможност същият се е възползвал. С уведомяването на жалбоподателя за изготвеното писмо рег. № 227000-17193/24.09.2025 г., на жалбоподателя е указано да представи доказателства за наличието на основателна причина, като са подадени възражения, обсъдени от административния орган.

Оспореният административен акт е издаден в съответствие и с материалния закон, и с целта на закона.

Хипотезите, при наличието на които не се издава разрешение за придобиване и/или съхранение на огнестрелни оръжия и боеприпаси, са посочени в чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ. Съгласно посочената разпоредба, разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: 1. което не е навършило 18 години; 1а. което няма завършено основно образование - когато то кандидатства за издаване на разрешение за придобиване; 2. което е осъждано за умишлено престъпление от общ характер или срещу него има обвинение за такова престъпление; за български граждани тези обстоятелства се проверяват служебно; 3. за което е получено уведомление по чл. 182, ал. 2, т. 2 или по чл. 221, ал. 6 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс; 4. което страда от психическо разстройство; 5. което през последните три години задължително е настанявано в лечебни заведения по глава пета, раздел II от Закона за здравето или е лекувано за употреба на наркотични вещества; 8. спрямо което през последните три години са налагани мерки за защита по Закона за защита от домашното насилие; 9. което не е преминало курс за безопасно боравене с огнестрелно оръжие, в случаите, когато то кандидатства за издаване на разрешения за носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях; 10. което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекционирание и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение.

Видно от оспорения административен акт, административният орган е мотивирал постановения отказ с разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, която е свързана с наличието, респективно липсата на основателна причина за издаване на разрешение за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изброените в закона цели е в тежест на заявителя, който следва да обоснове искането си, като представи съответните доказателства, в зависимост от конкретното основание, посочено от него (Решение № 10136 от 21.10.2025 г. по адм. д. № 3669/2025 г., VII отд. на ВАС).

В съответствие с горното, за да получи исканото разрешително, заявителят е следвало да докаже

наличието на някоя от визираните в нормата на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ граждански цели. Когато заявлението е мотивирано с искане за самоотбрана, следва да е установена налична опасност от нападение над личността или имуществото, когато би се оказал застрашен животът или здравето на лицето, респ. на членове на неговото семейство. Съобразно изискванията на закона нуждата от „самоотбрана“ следва да е доказана, а не да е предполагаема или хипотетична. Както се посочи, заявителят е този, който следва да посочи и докаже наличието на достатъчно сериозни факти и обстоятелства, които дават основание да се направи разумно обосновано предположение за действително наличие на необходимост от самоотбрана, т.е. законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за придобиване на огнестрелно оръжие (решение № 3416 от 26.03.2015 г. по адм. д. № 10773/2014 г., VII отд. на ВАС).

В конкретния случай наличието на такава основателна причина не е доказано.

Следва да се отбележи, че без правно значение за законосъобразността на оспорения акт е фактът, че на заявителя е било издадено предходно разрешително за притежание на огнестрелно оръжие. При всяко отделно (ново) искане за продължаване на срока на разрешителното, административният орган е длъжен да извърши проверка за липса на отрицателните и за наличие на положителните предпоставки, определени в закона.

На първо място, не е доказано какво точно работи жалбоподателят и какво е естеството на служебните му задължения. Не се установява жалбоподателят да е служител в някое от двете дружества, за които се твърди, че пренася парични средства. Освен това, приложена е служебна бележка, явно издадена за целите на производството, но същата е от МАК Индъстрис ЕООД, а не от ДИ ЕН ДЖИСТИЛ ТРЕЙД ЕООД или ПРЕВЕНТА ДДД ЕООД. В случай, че е необходимо пренасяне на пари, не се установява жалбоподателят да е служител на лицензирано по Закона за частната охранителна дейност дружество. Дори да се приеме, че е необходимо движение на парични суми между търговци, то тези суми могат да бъдат преведени и с банкови трансфери, което би отстранило евентуалните опасения, свързани с физическото им транспортиране. На второ място, дори да се приеме, че жалбоподателят упражнява търговска дейност, свързана с разплащане с пари в брой, то това не води автоматично до необходимост от притежаване на оръжие. Следва да се отбележи, че плащанията в брой са ограничени до определен в закона размер, а в случая не се доказва и същинско извършване на дейност, свързана с пренасяне/придвижване с големи суми пари. Несъстоятелен е опитът да се докаже пренасянето на суми в брой с приложената служебна бележка. Същата по никакъв начин не удостоверява нещо друго освен наличието на едно твърдение за пренасяне на суми от физическо лице в напреднала възраст, които от своя страна не са в извънредно големи размери.

Следва да се отбележи, че субективните опасения на жалбоподателя не могат да се разглеждат като обективна необходимост от притежанието на огнестрелно оръжие. Да се приеме обратното - че всяко лично абстрактно опасение от посегателство без доказване на реална опасност и съществуваща конкретна необходимост представлява основателна причина по смисъла на чл.58 , ал.1,т.10 ЗОБВВПИ, би означавало на практика да се превърне режима за притежаване на огнестрелно оръжие от разрешителен в регистрационен. В тази връзка е указано, че може да се снабди с газово оръжие. Както в хода на административното производство, така и в съдебното производство заявителят не е представил доказателства за отправени заплахи към него. По същество искането е мотивирано единствено с твърдението, че жалбоподателят пренася суми пари и твърдението, че лицето извършва „охрана“ на тези пари. Това само по себе си не е годно доказателство за необходимостта от притежание на огнестрелно оръжие.

Издаденият отказ е в съответствие и с целта на закона, а именно законосъобразното придобиване, съхранение, носене и употреба на оръжия и боеприпаси за тях. С регламентацията и въведения разрешителен режим се цели огнестрелни оръжия да имат лица, които имат действителна и обективна необходимост от тях с цел самоотбрана. В този смисъл е и практиката на ВАС по сходни случаи - решение № 341 от 12.01.2021 г. по адм. д. № 4334/2020 г., VII отд. на ВАС, решение № 7018 от 12.07.2022 г. по адм. д. № 739/2022 г., VII отд. на ВАС.

В обобщение, актът е законосъобразен по всички критерии на чл. 146 АПК, поради което е дължимо отхвърляне на жалбата.

При този изход на спора в полза на ответника следва да се присъдят своевременно поисканите разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 ЗПП, вр. чл. 143, ал. 3 АПК в размер на еврвата равностойност на 200 лв., а именно 102.26 евро.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. М. ,ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Отказ рег. № 227000-18051/08.10.2025 г. на началника на ОЗ РУ – СДВР за подновяване на разрешение за носене, съхранение и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие.

ОСЪЖДА С. М. М., ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сума в размер на 200 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: